

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 224

гр. Благоевград, 28.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и седми
февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Петър Узунов Въззивно частно гражданско
дело № 20231200500115 по описа за 2023 година

Производството е образувано по частна жалба на М. М. С., против
протоколно определение №1702/1.12.22г на РС-Благоевград по гр.д.№216/22г,
подадена чрез процесуален представител със съд.адрес в гр.Благоевград,
ул.“***“№41, т.2 – адв.Г.Ю., с пр. осн.чл.274, ал.1, т.4 ГПК.

С атакуваният акт е прекратено производството по делото поради
недопустимост на предявеният иск по чл.439 ГПК.

Недоволен от така постановеният акт е останал жалбоподателя, който го
намира за незаконосъобразен и настоява за неговата отмяна, излагайки
подробни съображения в тази насока.Липсват доказателствени сикания.

Ответника оспорва жалбата и поддържа първоинстанционното
определение, настоявайки да се потвърди, за което също подробно се
аргументира без да прави доказателствени искания.

Съда след като прецени наведените от страните доводи, при
съобразяване на акта, чиято отмяна се иска, закона и всички останали
обстоятелства по делото, намира за установено от фактическа и правна страна
следното:

Жалбата е допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Процесните вземания по арг. на чл.162, ал.2, т.1 и т.9 ДОПК са
публични общински вземания, тъй като са за данък върху недвижими имоти и

превозно средство, и такса битови отпадъци, надлежно констатирани с акт за установяване на задължение по декларация(АУЗД) по чл.107, ал.3 ДОПК, вр. с чл.4 ЗМДТ. Съгл. чл.209, ал.2, т.3 ДОПК същият представлява изпълнително основание, въз основа на който с чл.4, ал.2 ЗМДТ законодателя е предвидил възможността за принудителното им събиране от публичен или съдебен изпълнител, съответно по реда на ДОПК или ГПК.

След като Община Симитли е предпочела събирането на оспорените вземания чрез ЧСИ, то защитата на длъжницата(ищца) в казус като разглеждания следва да се осъществи чрез отрицателния установителен иск по чл.439 ГПК(така Опр.№130/24.07.17г по ч.гр.д.№756/17г, ИГО на ВКС и др.).Според доктрината и константната съдебна практика последния може да се основава само и единствено на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в съдебното производство, по което е постановено изпълнителното основание и вземането е установено със СПН.

Според анализа на обстоятелствата част и петитума на исковата молба сочи, ищцата се позовава на погасителна давност, изтекла преди издаване на изпълнителното основание – АУЗД №2932-1/30.11.20г.Последното обаче не запълва хипотезата на чл.439 ГПК и не съставлява основание за предявеният иск, след като ищцата се основава на факти отпреди издаване на изпълнителното основание. Защитата ѝ в случая е следвало да се реализира чрез обжалване на АУЗД по реда на чл.107, ал.4 ДОПК, а впоследствие и чрез обжалване на постановеното по жалбата ѝ решение пред съответния административен съд.По делото такива данни липсват.

Противоречивите ѝ твърдения досежно връчването на въпросният акт(в поправената искова молба поддържа връчване „по реда на чл.32 ДОПК“, а в жалбата – обратното) препятстват категоричните изводи в тази насока.За пълнота обаче следва да се отбележи,че актът не ѝ е бил редовно връчен, то ищцата разполага с възможността да го обжалва по посочения по-горе административен и съдебен ред. В случай на редовното му връчване на разположение на ищцата е възможността да иска възстановяване на срока за обжалване съгласно чл.26 ДОПК,вр. с чл.89 АПК, ако пропускането му се дължи на особени непредвидени обстоятелства, като решението на административния орган по това нейно искане също подлежи на съдебно

обжалване.

По така изложените съображения и доколкото в исковата молба ищцата не се позовава на факти от кръга на визираните в чл.439, ал.2 ГПК, то предявеният иск е недопустим, както правилно е приел и БРС.Ето защо атакувания акт се явява правилен и законосъобразен, поради което следва да се потвърди изцяло.

Разноски в полза на въззиваемата страна не следва да се присъждат, тъй като не са поискани.

По изложените съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение №1702/1.12.22г на РС-Благоевград по гр.д.№216/22г.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____